

Sananselitystä

Sananselityksissä käsitellään kirkkovuoden kunkin pyhäpäivän yhtä evankeliumikirjan tekstiä. Selitykset on tarkoitettu sekä sanankuulijoille että sananjulistajien avuksi. Tämä jakso alkaa joulupäivästä 25.12. ja päättyy laskiaissunnuntaihin 11.2.

Sana tuli lihaksi

1. JOH 4:9–6

JOULUPÄIVÄ 25.12.

Jumalan rakkaus on aihe, joka voi olla esillä kaikissakin saarnoissa. Mutta mikä on se kirkkovuoden päivä, jolloin Jumalan rakkaudesta erityisesti voi puhua? Laskiaissunnuntai tulee aiheensa puolesta aika lähelle: Jumalan rakkauden uhritie. Ensimmäisen vuosikerran kirjetekstinä on silloin juuri 1. Korinttilaiskirjeen 13. luvun keskeinen kuvaus Jumalan rakkauden olemuksesta: Rakkaus on kärsivällinen, rakkaus on lempeä jne. Pienoisevankeliumi, mikä kuvaa, miten Jumala on rakastanut maailmaa, on puolestaan esillä helluntaina.

Joulupäivänä käsillä on 1. Johanneksen kirjeen kohta, missä on suoraan kuvattu rakkaus Jumalan ominaisuutena: Jumala on rakkaus. Edesmenneen evankelistan **Kalevi Lehtisen** kuvaus tähän kohtaan on mieliinpainuva. Hän kuvaa juuri sitä hetkeä, jolloin ikääntynyt opetuslapsi Johannes kirjoittaa siihen alkuperäiseen ensimmäiseen Johanneksen kirjeeseen nämä sanat. Johannes ei itse välttämättä kokenut tai nähnyt mitään ylimaallista, mutta taivaassa totisesti tapahtui. Tuolla hetkellä puhkesivat kaikki taivaan enkelijoukot riemusta ja ilosta ylistämään Jumalaa. Nyt se on kirjoitettu koko ihmiskuntaa varten! Jumala on rakkaus! Tämä kahteen kertaan, että asia tulisi varmasti kerrottua. Näistä muutaman sentin mittaisista vielä tuoreista kirjoitusjäljistä tultaisiin ottamaan yhä uusia kopioita ja kääntämään sanat maailman tuhansille ja tuhansille kielille: Jumala on rakkaus. Nyt nämä kalliit sanat ovat käytössä joulupäivän jumalanpalveluksessa.

Jumalan rakkauden kuvaaminen ei ole helppoa. Siinä on jotain niin syvää ja ihmeellistä, etteivät synnin kietomat ajatuksemme pääse sitä käsittämään. Eikä

toisaalta tässä ajassa oleva syntinen ruumiimme kykenisi kantamaan Jumalan rakkauden suuruutta. Hajoaisimme ilosta. Tarvitsemme tätäkin varten uuden ruumiin taivaassa. Ennen kaikkea Jumalan rakkauden kuvaaminen ei ole helppoa, koska sekoitamme sen niin helposti inhimilliseen pitämisen tunteeseen, hempeyteen, johonkin vaaleanpunaiseen. Tänä aikana rakkauteen liitetään suvaitsevuus ja itselle tyydytystä ja arvostusta etsivä auttavaisuus.

Joulupäivän majesteettinen evankeliumikohta Johanneksen evankeliumin alusta ohjaa meitä käsittämään Jumalan rakkautta. Sen ensisijainen perusta on Jumalan olemuksessa itsessään. Ikuisuudessa, ennen kuin aika ja avaruus luotiin, oli ja eli Jumala täydellisessä rakkauden olemuksessaan. Isä ja Poika ja Pyhä Henki. ”Alussa oli Sana. Sana oli Jumalan luona, ja Sana oli Jumala.” Tämän katselemiseen Jumalan oma siirtyy rakkaana viimeisenä päivänään. Ihmeellistä. Mutta tällainen puhe Jumalan rakkaudesta jää jotenkin teoreettiseksi, etäiseksi, abstraktiksi. Siitä ei saa oikein kiinni. Puhu sinä vaan kuinka Jumala on rakkaus.

Jumalan rakkaus ei jää etäiseksi hänen omaan maailmaansa. Jumalan rakkauden kärsivän ominaisuutensa takia meidän on mahdollista käsittää siitä verrattoman paljon enemmän. Ensimmäinen Johanneksen kirje kuvaa tämän näin: ”Siinä on rakkaus – ei siinä, että me olemme rakastaneet Jumalaa, vaan siinä, että hän on rakastanut meitä ja lähettänyt Poikansa meidän syntiemme sovituksi.” Nyt on yksi historian kohta, mihin voimme tarttua. Jumalan rakkauden olemus ei jää leijumaan käsitteisiin vaan tulee lihaksi ensin Pojan Jeesuksen syntymässä. Jo tässä on Jeesus ”annettu maailmalle”. Jumalan rakkaus on olemukseltaan kärsivää. Näin jo joulu viittaa suoraan Jeesuksen elämän lopun tapahtumiin. Jeesus on annettu ih-

miskunnan syntien sovitukseksi. Jumalan rakkauden olemusta ei pääse käsittämään, ellei ole ensin kohdannut oman sydämensä pahuutta. Ensin täytyy ymmärtää synnin vakavuus Pyhän Jumalan edessä. Ei, tässäkin jääme ikään kuin vain pyörittelemään sanojamme. Emme käsitä kuinka Jumalan tahdon rikkominen on aina majesteettirikos Luojamme edessä. Velkamme Jumalan edessä on mittaamaton.

Jumalan rakkaudesta puhuttaessa on puhuttava Jeesuksen sovintoverestä Golgatalla. Jeesukseen oli siirrettynä koko ihmiskunnan syntivelka. Sijaisuuden käsite on näin aivan oleellinen. Vanhurskaan Jumalan vihan salama kaikkea syntiä kohtaan osui Golgatalla Jeesukseen. Tuhoava, kadtukseen vievä salama ei osunut edes Juudakseen tai pilkkaavaan ryöväriin, vaan se osui synniksi ja kiroukseksi tulleeseen Jeesukseen. Tätä on sovitus. Tähän joulutahtää.

Jokainen kristitty on ainutlaatuinen henkilökohtaisine taustoineen. Tämän myötä tässä kristillisessä perussanomassa eivät kaikki asiat puhuttele samalla tavalla. Itse pysähdyn yhä uudestaan joulun ja siitä aikanaan seuraavan Golgatan ja ylösnousemuksen historiallisuuteen. Oli kerran historiassa kaikki nämä tapahtumat. Olisin mieleton, jos sanoisin, että Jeesuksen elämä ei ole totta. Joululahjat tuovat iloa, jos ovat tuodakseen. Kinkku ei ole sopivasti kypsää. Voinko tänä ilmastomuutoksen aikana syödä porsasta hyvällä omallatunnolla? On niin paljon asioita, jotka vievät jouluilon etäälle. Rohkaisen sinua palauttamaan mieleen tänä jouluna, kuinka sinua ja minua on rakastettu kerran historiassa. Betlehem on totta. Golgata on totta. Tyhjä hauta on totta. Taivas on totta. Ja Jumala on rakkaus. ●

Harri Niemelä
Kappalainen, Jämsä

Vainotuin uskonto

MATT. 23:34–39

TAPANINPÄIVÄ 26.12.

Nykyään usein unohdetaan, että kristittyjä vainotaan tänäkin päivänä enemmän kuin muita uskontoja. Varsinaisista vainoista voidaan puhua noin 60 maassa, mutta esimerkiksi läntisessä Euroopassa kristinusko on käytännössä joutunut yhä ahtaammalle. Malliesimerkki on Suomessa viime aikoina käyty keskustelu homovihkimyksistä. Moni valtaapitävä on sanonut, että ei kirkolla voi olla erilaisia käsityksiä kuin ympäröivällä yhteiskunnalla: ”Saatte toki ajatella mitä haluatte, mutta on tehtävä niin kuin yhteiskunta tahtoo!”. Tuttu malli kommunismin ajalta, mutta mahdoton elävälle kristillisyydelle.

Sanotaan, että marttyyrien veri toi kasvun kirkolle. Ei marttyyrien aika ole ohi. Vuonna 2016 350 miljoonaa kristittyä koki vainoa uskonsa tähden, näistä 215 miljoonaa koki ankaraa vainoa. Yli 7000 kristittyä kuoli uskonsa tähden. Toki positiivistakin kehitystä on tapahtunut: kommunismin sortumisen myötä monessa itäisen Euroopan valtiossa kristittyjen vainot loppuivat. Tällä hetkellä voi jopa sanoa, että Venäjä valtiona suhtautuu myönteisemmin kristillisiin arvoihin kuin Suomi.

Jeesus ei luvannut seuraajilleen helppoa elämää. Olen usein ihmetellyt, millaista Raamattua menestysteologit lukevat – Uudesta testamentista on mahdoton löytää tukea heidän opetukselleen: kristitty ei sairasta, hänellä ei ole ongelmia jne. Muistan, kuinka eräs Imatran seurakuntanuori sanoi: ”Meidän tulisi lukea Raamatusta, mitä meidän pitää tehdä. Mutta usein me ensin päätämme, mitä teemme ja sitten etsimme sille perustelut Raamatusta.” Tietysti jokainen (terve) ihminen haluaisi elää helppoa ja mukavaa elämää. Mutta kristitty joutuu joskus tilanteeseen, jossa hän Pietarin taivoin joutuu sanomaan: ”Ennenmin tulee

totella Jumalaa kuin ihmisiä!” (Apt. 4:19).

On hyvä huomata, että Jeesus kohdistaa kovat sanansa oman aikansa juutalaisuuden uskonnolliselle eliitille: lainopettajille ja fariseuksille. Paavali joutui usein juutalaisten vainoamaksi – toki pakanatkin häntä kivittivät, mutta usein asialla olivat hänen omat maanmiehensä (vertaa jae 34). Kirkon historia on täynnä esimerkkejä siitä, kuinka toisin ajattelevia kristittyjä on vainottu kirkon taholta. **Luther** oli yksi mielipiteidensä takia vaikeuksiin joutunut.

Mutta on myös muistettava, että ei valtavirtaa vastaan asettuminen ole mikään tae oikeassa olemisesta. Kirkko voi maalistua ja mennä harhaan, kuten oli käynyt Lutherin aikaan, mutta voi olla myös niin, että uudistajat ovat niitä jotka menevät harhaan. Lutherin neuvo tutkia ja perustella kaikki Raamatulla on yhä ajankohtainen, voisi jopa sanoa yhä ajankohtaisempi.

Olen tehnyt työtä inkeriläisten parissa pian kaksikymmentä vuotta. Ikävä kyllä täytyy todeta, että vaikka kommunismin ei aina pystynyt hävittämään aikuisten uskoa – moni heistä oli valmis menemään vankileirille ja karkotukseen, jopa kuolemaan – mutta usein heidän lapsensa ja lapsenlapsensa ovat etäänntyneet uskosta. Malliesimerkki on Viro, jossa erään tutkimuksen mukaan vain yksi prosentti alle 30-vuotiaista uskoo Jumalaan. Kommunismin propaganda ei aina tuhonnut elävää uskoa, mutta se esti uskon syntymisen tulevaisuudessa.

Suomen kouluissa uskonnonopetus on muuttunut aivan toiseksi viimeisen 50 vuoden aikana. Vanhemman veljeni keskikoulun ensimmäinen uskontokirja oli *Vanhan testamentin kertomuksia* – siinä oli valittuja kohtia Vanhasta testamentista. Myöhemmin siirryttiin ”DDR: laiseen” analyttiseen opetukseen. Jeesus opetti vertauksilla – osammeko me siirtää uskoamme tuleville sukupolville, on kirkon

elämän ja kuoleman kysymys. Rippikoulu on säilyttänyt asemansa yllättävän hyvin, mutta kuinka kauan? Koska alkaa näkyä se, että yhä pienempi osa lapsista kasteetaan? On jopa vaadittu, että lapsia ei saisi kastaa, että se olisi hengellistä väkivaltaa. Lapsen pitäisi saada valita itse kasteen ja kastamattomuuden välillä. Samalla logiikalla lapselle ei pitäisi opettaa mitään kieltäkään; kun hän olisi tarpeeksi vanha, voisi hän itse valita, minkä valitsee äidinkielekseen. Uskosta on tullut yhä suuremmassa määrässä yksityisasiaa, mutta samaan aikaan vaatimukset hyväksyä ”yhteisesti hyväksytyt periaatteet” ovat voimistuneet. Olemmeko me tämän päivän kristityt valmiita maksamaan hinnan uskostamme?

Kuitenkin on syytä muistaa, mitä sanotaan aivan alussa: Jumala ei hylkää hänelle selkäänsä kääntänyt maailmaa, vaan edelleen lähettää sanansaattajiaan kutsumaan ihmisiä parannukseen. Kristityn pitää aina muistaa, että hän on voittajan puolella, vaikka välillä vaikuttaisi siltä, että maailman tuhoaa koko kirkon. Elia luuli olevansa viimeinen Jumalaan uskova, mutta Jumala sanoi, että Israelissa oli 7000 muuta uskova (1. Kun. 19:14–18). Usko voi jäädä piiloon myös toisilta kristityiltä – alkukirkon aikana kristittyjen merkki oli kala, jonka voi nopeasti piirtää hiekkään ja nopeasti pyyhkiä pois, jos toinen ei ollut kristitty.

Jae 35 on herättänyt kysymyksiä. Abel oli ensimmäinen, joka tapettiin. Mutta miksi ”toisessa päässä” on Sakarja, Barakjan poika? Selitys voi olla hyvin yksinkertainen: Sakarjasta kerrotaan Toisessa Aikakirjassa, joka on heprealaisen Vanhan testamentin viimeinen kirja. Selittäen voisi sanoa: Jumalan omia on vainottu alusta loppuun. Ja tullaan vainoamaan jatkossakin. ●

Pasi Hujanen

Pietarin ja Länsi-Inkerin rovastikuntien pastori, Inkerin evankelis-luterilainen kirkko Venäjällä

Pyhä perhe

LUUK. 2:33–40

1. SUNNUNTAI JOULUSTA 31.12.

Matteuksen ja Luukkaan evankeliumien alussa (Matt. 1–2 ja Luuk. 1–2) on omaleimainen kertomusaineisto. Tästä aineistosta käytetään yleensä yksinkertaisesti nimeä Jeesuksen lapsuuskertomukset. Ne eivät ole luonteeltaan pelkkää proosaa. Esitystapaa on joskus kuvattu sanalla idylli. Tietty harmonia vallitsee kuvattujen henkilöiden ja tapahtumien yllä. Luukkaan kerronnassa myös kiitosvirsilä on tärkeä sija. Evankelistojen kuvaamat ihmiset ovat hurskaita, seesteisiä, sydämellisiä Jumalan ihmisiä. Näin ajatellen Jeesus sai inhimillisesti ymmärtäen hyvät eväät kasvussaan. Pakomatalla Egyptiin hän ei sielläkään ollut yksin.

Olisi onnellista, jos jokainen lapsi saisi aloittaa elämänsä hyvien ihmisten ympäröimänä ja uskon vaikutuspiirissä. Jeesuksella oli lapsuudessaan hyvät turvaverkot. Näihin turvaverkkoihin kuului myös vanhuksia. On onnellista, jos isovanhemmat voivat antaa lastenlapsilleen hyvän ja turvallisen ihmisen ja kristityn mallin. Sukupolvien ehjä ketju tukee lapsen ja nuoren kasvua.

Olemme juuri viettäneet joulua. Voimme kysellä: kohtasivatko sinun joulunvietossasi ikäkaudet ja erilaiset perinteet toisensa?

Teksti alkaa ihmettelystä. Nuoret vanhemmat, Maria ja Joosef, ovat tuskin toipuneet lapsen syntymän hämmäntävästä kokemuksesta, kun he saavat profetian kautta kuulla, kuka ja mikä heidän esikoisensa on. Kiitosvirressään Maria oli jo iloiten ylistänyt Jumalaa tulevasta ainutlaatuisesta lapsestaan (1:46–55). Silti hämmennys oli valtava. Olisi tärkeä muistaa, että eräs uskon sisältö on ihmettely. Se johtaa palvontaan ja pyhän kohtaamiseen. Erään kodin vieraskirjaan oli vieras kir-

joittanut ajatelman: Katso taaksepäin ja kiitä, katso eteenpäin ja luota, katso ylöspäin ja ihmettele.

Evankeliumi kertoo, että vanha Simeon siunasi lapsen ja hänen perheensä. Varsinaisia siunaamisen sanoja ei erikseen kerrota. Millä tavalla me voisimme aidosti ja luontevalla tavalla siunata pienokaisia ja heidän perheitään? Toki voimme rukoilla, mutta siunaus ja vaikka käten päällepano arkisellakin eleellä toteutettuna voisivat merkitä myös paljon.

Naisprofeetta Hannasta tuli korkeassa iässä myös Jeesuksen todistaja. Kerrotaan, että Hanna puhui Jeesuksesta kaikille, jotka odottivat Messiasta. Vanhusten, Simeonin ja Hannan, usko muuttui näkemiseksi heidän elinaikanaan. Simeonista on joskus sanottu, että hän on onnellisen vanhuuden ikoni. Siunaamisen hetkeen liittyi Simeonin profeetallinen sana. Jeesus tulee olemaan oman kansansa keskellä koetinkivi. Häneen uskotaan ja hänet torjutaan. Jeesus jakaa mielipiteet nimenomaan oman kansansa keskellä. Tässä kohden voimme palauttaa mieliin juutalaislähetyksen ja Israelin kansan, omaisuuskansan. Simeonin ennustus ulottui pakanakansoihin asti. Lähetyksen aika ei ole ohi.

Samalla Simeonin profetia kohdistuu erityisellä tavalla juuri äitiin, Mariaan. Hänen elämänsänsä ei tule olemaan helppo. Merkillisellä tavalla Simeonin turvalliseen lausumaan siunaukseen sisältyi vakava viesti; äiti joutuisi luopumaan pojastaan. Jeesus tulisi pienestä saakka olemaan kiistelyn kohde. Häneen ei voi suhtautua viileästi, neutraalisti. Hän ei tulisi näkemään vanhuutta, sitä elämänjaksosa, jota Simeon ja Hanna edustivat. Kuitenkin Jeesus pyhitti aikuisiksi kasvaessaan eri kaudet, vaikka hänelle ei vanhuutta suotukaan. Tempelimatkan jälkeen pyhä perhe palasi Nasaretiin. Luukas antaa kauniin kuvan perheen esikoisen kasvusta. Lapsi kasvoi, vahvistui ja täyttyi vii-

saudella, ja Jumalan armo seurasi häntä. Edellisen raamatunkäännöksen ilmaus on iskevämpi: Jumalan armo oli hänen päälänsä. Luukkaan kuvaus on tasapainoisen kristillisen kasvun kuvaus.

Millaista on elää, kun Jumalan armo on elämämme yllä? Olisiko se sitä, että syntien anteeksisaamisen armo antaa uskonelämälle voiman? Minulla on ilo ja oikeus elää sovitettuna. Jumalan armo suojelee uskovaan niin kuin se suojelee Jeesta.

Viisaudessa, iässä ja armossa Jeestuksen kasvu jatkuikin (j. 52). Kuitenkin pyhä perhe eli Jeestuksen lapsuudenperhe oli myös aivan tavallinen perhe iloineen ja huolineen. Samojen elinehtojen alaisena tuo perhe eli niin kuin muutkin lapsiperheet. Jeestus-lapsen elämä kutsuu meitä elämään rohkeasti Jumalan lapsina tässä ajassa. ●

Antti Rusama

Kirkkoherra emeritus,
Tapiolan seurakunta

Aikamme on Jumalan kädessä

1. PIET. 1:22–25

UUDENVUODENAATTO 31.12.

Pietari kirjoitti kirjeensä pakanuudesta kääntyneille kristityille. Hän rohkaisee kristittyjä pysymään uskossa Jeestukseen, vaikka he joutuvat kohtaamaan monia vaikeuksia. Pietari vahvistaa uskovia erityisesti muistuttamalla heitä Jumalan lupauksista ja tulevan pelastuksen voimasta. Uskovat eivät ole itse keksineet ilosanomaa Jeestuksesta, vaan samaa sanomaa julistivat jo Vanhan testamentin profeetat. Kristitty on uusi luomus, joka on kutsuttu elämään uutta elämää. Vanha elämä tulee jättää taakse, koska uskova on syntynyt uudesti elävän ja ikuisen Jumalan Sanan voimasta. Kirjeessään Pietari opettaa, mitä on oikea ja Jumalan tahdon mukainen elämä. Hän tahtoo rohkaista uskovia pyhään elämään.

JUMALALLINEN JA INHIMILLINEN RAKKAUS

Pietari kirjoittaa rakkaudesta. Mitä on tämä rakkaus? Kun tätä pohdimme, on hyvä erottaa toisistaan jumalallinen ja inhimillinen rakkaus. Jumala rakastaa sitä, mikä ei ole itsessään mitään. Jumala rakastaa langennutta ihmistä. Hän antoi oman Poikansa kuolemaan syntisen ihmisen puolesta. Jumala on itse rakkaus. Jumalallinen rakkaus syntyy Hänen omasta olemuksestaan.

Inhimillinen rakkaus on jumalallisen rakkauden täydellinen vastakohta. Inhimillinen rakkaus kohdistuu siihen, mikä on jotakin. Luonnostaan ihminen rakastaa näkyvää, arvostettua ja tavoiteltavaa. Luonnostaan ihmiselle on tärkeää rakkauden kohde ja sen olemus. Inhimillinen rakkaus syntyy kohteestaan. Arvostettu kohde synnyttää inhimillistä rakkautta.

KRISTITTYNÄ – JUMALAN RAKKAUDEN KOHTEENA

Kristittynä oleminen merkitsee sitä, että olemme Jumalan rakkauden kohteena. Jumalan rakkaus mahdollistaa sen, että voimme heijastaa Hänen rakkautta myös toisiin ihmisiin. Kristitty on uusi luomus. Uusi ihminen tekee uusia asioita. Kristitty ei tule kristityksi yrittämällä elää hyvää elämää tai rakastamalla toisia, vaan uskolla Jeestukseen omana Vapahtajanaan. Jeestuksen vastaanottaminen on avautumista Jumalan rakkaudelle, ja sille, että Hän aloittaa ihmisessä työnsä.

Todellinen rakkaus lähimmäisiin lähtee siitä, että Kristus itse elää meissä. Hän saa aikaan rakkautta ja hyviä tekoja. Kristityn rakkaus ei ole omaa yritystä, vaan se on sitä, että annamme Kristuksen kasvaa ja vaikuttaa meissä sekä meidän kauttamme. Kristitty on kutsuttu antamaan itsensä eläväksi uhriksi muiden tähden. Uskova on kutsuttu seuraamaan Mestarinsa esimerkkiä.

ENSIMMÄISTEN KRISTITTYJEN RAKKAUS

Ensimmäisten vuosisatojen aikana evankeliumi levisi Rooman valtakunnassa tavalla vauhdilla. Eräs keskeinen syy tähän oli kristittyjen rakkaus. Kirkkoisä **Tertullianus** kertoo, että roomalaiset saattoivat huudahtaa kristityt nähdes- sään: ”Katsokaa, kuinka he rakastavat toinen toisiaan!”

Kun tuhoisa rutto riehui Roomassa kolmannella vuosisadalla, kristityt olivat ainoita, jotka huolehtivat sairastuneista, he olivat valmiit auttamaan sairastuneita huolimatta ruttotartunnan riskistä ja omasta mahdollisesta tartunnasta. Paikat saattoivat jättää tartunnan saaneita perheenjäseniään kaduille kuolemaan, jotta voisivat suojella itseään.

JUMALAN SANA

Jakeesta 23. alkaen Pietari kirjoittaa Jumalan sanasta ja sen merkityksestä. Hän sanoo kristityistä: ”Olettehan te syntyneet uudesti, ette katoavasta siemenestä, vaan katoamattomasta, Jumalan elävästä ja pysyvästä sanasta.” Opetuksessaan Pietari korostaa, että Jumalan sana on ilosanoma, joka on ihmisille julistettu. ”Herran sana pysyy iäti. Juuri tämä sana on teille ilosanomana julistettu.”

Jumalan sanalla on kolme keskeistä merkitystä:

1. Jumalan sana on puhuttu sana, jolla on voima luoda sitä, mitä se ilmoittaa ja julistaa. Tämä näkyy esimerkiksi Jumalan sanoissa luomisessa tai siinä, kun Hän kutsuu Aabrahamin ja lupaa hänestä tulevan suuren kantaisän sekä kansan. ”Herra sanoi Abramille: Lähde maastasi, asuin-sijoiltasi ja isäsi kodista siihen maahan, jonka minä sinulle osoitan. Minä teen sinusta suuren kansan ja siunaan sinua, ja sinun nimesi on oleva suuri ja siinä on oleva siunaus. Minä siunaan niitä, jotka siunaavat sinua, ja kiroan ne, jotka sinua

kiroavat, ja sinun saamasi siunaus tulee siunaukseksi kaikille maailman kansoille” (1. Moos. 12:1-3). Jumala ilmoittaa, ja niin tulee kerran tapahtumaan.

2. Jumalan sana tuli lihaksi Jeesuksen Kristuksen inkarnaatioissa. Jeesus on lihaksi tullut Jumala. Koska Jeesus on Jumalan sanan inkarnaatio, Hänen sanansa synnyttävät uutta elämää; sokeat saavat näkönsä, kuurot kuulevat, kuolleet herätetään elämään jne. Jeesus sanoi sanan; uutta elämää syntyi ja Jumala puuttui ihmisten historiaan.

3. Raamattu on Jumalan sana. Ihminen voi kohdata Jumalan Hänen sanassaan. Jumalan ja Hänen sanansa kohtaaminen muuttaa ihmistä. Uskonpuhdistajamme Martti Luther korosti sitä, että Raamattu on Jumalan elävä sana. Raamattu ei ole sama kuin mikä tahansa kirja, eikä Raamatun sana ole kuollut kirjain. Jumalan sana on elävä ja aktiivinen sana, joka tulee eläväksi kuulijan korvissa ja sydämessä. Jakeessa 25. Pietari korostaa, että Jumala tulee elävänä luoksemme sanassaan, jota seurakunnassa julistetaan. Sanan julistus synnyttää uskoa ja uutta toivoa. ”Usko syntyy kuulemisesta, mutta kuulemisen synnyttää Kristuksen sana” (Room. 10:17).

JUMALAN SANA ON VOIMALLINEN

Ollessani lähetystyössä tunsin usein syvää vajavaisuutta julistaessani Jumalan sanaa Mongolian nuorissa seurakunnissa. Usein mietin, ymmärtävätkö ihmiset mitään julistuksestani? Kun puhuin vajavaisella kielitaidollani, pohdin kuinka he voivat käsittää evankeliumin? Myöhemmin huomasin, että kun Raamatun sanaa pidetään esillä; julistetaan, opetetaan ja luetaan, niin se synnyttää ihmeellisesti uskoa ja uutta elämää. Jumala pitää lupauksensa. Hän toimii Pyhän Henkensä kautta sanassaan. Sana on todella elävä ja voimallinen. Sana synnyttää uskoa ja uutta elämää. Puutteellisesta kielitaidostani

huolimatta monet mongolit halusivat uskoa Jeesukseen. He tulivat kasteopetukseen ja lopulta kasteelle. Ansio tästä ei ollut missään määrin minun, vaan kunnia kuului yksin Jumalalle ja Hänen julistettulle sanalleen. ●

Pentti Marttila

Pastori, koulutuspäällikkö
Lähetysyhdistys Kylväjä

Jumala on uskollinen myös vuonna 2018

MATT. 4:12-16

UUDENVUODENPÄIVÄ 1.1.

On riemullista, että jokainen vuosi aloitetaan Jeesuksen nimessä. Tähän kirkkovuosi meitä johtaa ja hyvin perustein. Kun Jeesuksen syntymäjuhlaa vietetään 25.12., niin tästä laskien Jeesuksen ympärileikkauksen ja nimen juhla ajoittuisi tammikuun ensimmäiseen päivään. Tämä kutsuu meitä kysymään, otammeko jokaisen vuotemme ja päivämme Jeesuksen kädestä? Muistammeko, että Jeesus on luvanut olla kanssamme joka päivä? Otammeko sen huomioon tehdessämme elämänvalintojamme?

Uuteen vuoteen liitetään uudenvuoden lupaukset. Kristittyä uusi vuosi kuitenkin kutsuu pikemmin luottamaan Jumalan lupauksiin, sillä Hänen lupauksensa ovat luotettavat kuten saarnatekstimmekin kuuluva lupaus. Uusi vuosi on eräänlaisen välitilinpäätöksen aika menneestä vuodesta ja arvioinnin aika. Lupausten antamisen sijasta suosittelen miettimään Jumalan Sanan valossa, mitä asioita Jumala haluaa muuttaa elämässäni. Nämä asiat on sitten hyvä rukouksessa viedä Jumalalle.

JUMALA HALLITSEE

Vaikka maailmassa pahalla näyttääkin olevan paljon valtaa, Jumala on suvereeni. Hän kykenee toteuttamaan hyvän tahton-

sa vihollisen vastustuksesta huolimatta ja jopa vastustajan toimintaa hyödyntäen. Epäilemättä Sielunvihollinen halusi lopettaa Johannes Kastajan toiminnan. Hän onnistuikin tässä pyrkimyksessään. Jumala salli Sielunvihollisen onnistua tässä, sillä Jumalan pelastussuunnitelma oli tullut siihen vaiheeseen, jolloin Jeesuksen julkisen toiminnan Galileassa tuli alkaa. Epäilemättä uskova kansa koki Johanneksen joutumisen vangituksi tappioksi. Tämä kuitenkin osoittaa, miten kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka Jumalaa rakastavat. Näin on, vaikka siltä ei aina tuntuisi. Jumalan suvereenin hallintavallan ymmärtäminen auttaa meitä suhtautumaan oikealla tavalla elämämme voittoihin ja tappioihin. Ei edes synkimmän tappion hetkellä kannata vaipua epätoivoon, sillä ahdistuksemme kestää vain hetkisen ajan ja asiat etenevät vääjäämättömästi Jumalan hyvän tahdon mukaisesti.

Jumalan valtakunnan voitto ei ole meistä kiinni. Meidän tärkein tehtävämme on siksi pyrkiä toimimaan siten, että olisimme ”Suuressa mukana” – Jumalan osoittamalla paikalla Hänen suuressa suunnitelmassaan. ”Suuressa mukana” kertoo, ettei kukaan meistä ole suuri, ainoastaan Jumala on suuri. Samalla se kertoo, että se missä olemme mukana, on tärkeää. Meille itsellemme on ratkaisevan tärkeää, olemmeko Jumalan joukoissa mukana vai emmekö, vaikka Jumalan voittoa emme ratkaisekaan.

JUMALAN LUPAUKSET KERTOVAT HÄNEN USKOLLISUUDESTAAN

Raamatussa on lukuisia lupauksia ja ennustuksia. Monet lupaukset kertovat Jumalan valmistamasta pelastuksesta kuten saarnatekstimmekin lupaus. Raamatussa löydämme lupauksia, jotka on annettu pitkien ajanjaksojen kuluessa. Tämä kertoo meille siitä, että Jumala ei ole ailahte-

levainen. Voimme luottaa tarkasti siihen, mitä Hän meille sanoo. Jo välittömästi syntiinlankeemuksen jälkeen Jumala lupasi, että kerran vaimon siemen polkisi rikki käärmeen päin. Samalla Jumala kertoi, että käärme pistäisi vaimon siementä kantapäähän. Vaikka tuo lupaus oli vielä varsin verhottu, se kertoi omalta osaltaan siitä, miten Jumala tulisi toimimaan ihmiskunnan pelastamiseksi synnin kioukselta.

JUMALA ALENTAA JA KOROTTAÄ JÄLLEEN

Sebulonin ja Naftalin alue olivat juutalaisesti ajateltuina syrjäseutuja. Niiden alue oli kuulunut Israelin valtakuntaan ja valtakunnan jakautumisen jälkeen pohjoisvaltioon, jonka Assyria oli tuhonnut ja vienyt asukkaat pois. Tilalle oli tullut pakanoita. Myöhemmin alueelle muutti jälleen myös juutalaisia, mutta alueesta ei tullut enää täysin arvostettua aluetta. Tästä voimme nähdä, miten väärin me ihmiset usein ajattelemme. Kun me näemme jonkun joutuneen vaikeuksiin syntiensä tähden, me helposti ajattelemme, ettei tällainen ihminen enää kelpaisi Jumalan työhön. Meidän on kuitenkin syytä keskittyä Jeesuksen seuraamiseen ja jättää toisten arviointi Jumalalle.

KUOLEMAN PELKO JA ELÄMÄN VALO
Syntiinlankeemuksesta asti ihminen on ollut kuolevainen. Tämä on luonnollista, sillä Jumala on elämän lähde ja synti on Jumalasta luopumista. Synnin palkka onkin kuolema. Jos hengellisesti kuollut ihminen kuolee myös ajallisesti, siitä on seurauksena iankaikkinen kuolema eli kadotus. Siksi jokaisen ihmisen ajallisen elämän tärkein kysymys on oppia tuntemaan Jeesus Kristus omana Vapahtajanaan, sillä Jeesus on Jumalan vastaus ihmisen syntiongelmaan. Eikä muuta vastausta siihen olekaan. Syntiinlankeemuksesta asti ih-

miskunta oli asunut pimeässä, kuoleman varjon maassa. Tästä tilanteesta ihminen oli täysin kyvytön vapauttamaan itseänsä. Jeesuksessa ja vain Jeesuksessa ihmiskunta on nähnyt suuren valon, joka voi karkottaa kaiken pimeyden. Jeesukseen turvautuvan ei enää tarvitse pelätä ajallista kuolemaa, sillä kuolemasta tulee hänelle portti Taivaaseen. Elämä uskossa on valossa vaeltamista. Valossa näemme myös oman elämämme likatahrat. Samalla valo auttaa meitä ymmärtämään, miksi tarvitsemme avointa lähettä syntiä ja saastaisuutta vastaan. ●

Mika Ebeling

Pastori, Suomen Ev.lut. Kansanlähetyks

Jumala johdattaa outoja tyyppejä

MATT. 2:1–12

LOPPIAINEN (EPIFANIA) 6.1.

Matteuksen evankeliumin kertomus itämaan tietäjistä kertoo miten Jeesus ei ole vain juutalaisten kuningas, vaan hän on koko maailman valo. Juutalaisten, kreikkalaisten, persialaisten ja jopa suomalaisten. Samalla se kertoo kauniisti Jumalan kutsusta oudoille ja odottamattomille. Tähän Jumalan kutsuun haluan tässä tekstissä syventyä. Samalla yritän antaa makupaloja jatkopohdiskelulle, minkä vuoksi ehkä ajoittain hieman rönsyilen. Ennen kaikkea tätä haluan tarjota muutamia näköaloja, joita tekstiin liittyy.

Itämaan tietäjiin liittyvä teksti on niitä tekstejä, joita usein pidetään legendaarisina ja tarunomaisina. Kuitenkaan tekstissä ei ole liikkuvan tähden lisäksi mitään sinänsä outoa tai ihmeellistä. Maailmankaikkeuden Luojaalle erityisesti itämaan tietäjä koskevan valoilmion luominen ei varmaan ole temppu tai mikään. Samoin pian ympäröivän kulttuurin astrologian kanssa kamppaileva varhainen kirkko tuskin olisi halunnut keksiä tä-

mänkaltaista tekstiä. Mietittäessä tekstin suhdetta Luukkaan evankeliumiin on hyvä huomata, ettei kyseessä ole varsinaisesti Jeesukseen syntymään liittyvä teksti. Jeesus on tässä tekstissä jo ”lapsi”. Herodeksen alle kaksivuotiaisiin kohdistunut lastenmurha myös näyttää viittaavaan siihen, ettei Jeesus ollut aivan pieni juuri syntynyt vauva. Tällä taustoituksella haluan tarkastella sitä millaisen näköalan teksti avaa Jumalan johdatukseen ja kutsuun. Summaten voidaan sanoa Jumalan johdattavan vääränlaisia ihmisiä niillä taivoilla, jotka he voivat ymmärtää.

Keitä olivat itämaan tietäjät? He vaikuttavat olleen astrologeja tai astronomeja, jotka tutkivat tähtiä ja pyrkivät niiden kautta ymmärtämään ja ennustamaan erilaisia tapahtumia. On hyvä huomata tämän olevan käytäntö, jonka Vanhan Testamentin laki jyrkästi tuomitsi. Teksti ei kerro meille heidän motiiveistaan. Ilmeisesti he vain näkivät tähden ja ymmärsivät maailmanhistoriallisen tapahtuman olevan lähellä aivan heidän silmiensä edessä. He halusivat olla tuossa tapahtumassa mukana. Kaikista ihmisistä juuri nämä tietäjät olivat avoimia, sille mitä Jumala oli tekemässä. He näkivät Jumalan työn luomakunnassa ja ymmärsivät, että se kutsui heidät tavanomaisen elämänpiirinsä ulkopuolelle. Tuskin he kovin tarkasti tunsivat Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumalaa. Todennäköisesti he olivat varsin tiukasti kiinni omassa paikallisessa uskonnollisessa traditiossaan. Kuitenkin jokin siinä mitä he näkivät luomakunnassa ja tähdessä ajoi heidät liikkeelle. Jos he olisivat jääneet paikalleen, niin ei tähdestä olisi ollut heille hyötyä. Se kuitenkin ajoi heidät liikkeelle ja Herodeksen luokse.

Taivaalle noussut tähti johdatti tietäjät Vanhan Testamentin kirjoitusten luokse. Yleinen ilmoitus vie erityisen luo. On ironista, että tietäjät etsivät todellista ku-

ningasta väärän kuninkaan luota. Itse olisin kuvitellut heidän löytävän tiensä puhtaan ja hurskaan profeetan luokse, joka kertoisi heille oikean tien ja vähän päälle. Sen sijaan he päätyvät Herodeksen ja hänen lainoppineidensa luokse. Tämä opettaa meille ainakin kaksi asiaa. Ensiksikin, tässä tapauksessa Vanhan testamentin, mutta yleisesti ottaen Raamatun totuutta ei voi mikään pahuus lopullisesti peittää. Herodeksenkin käsissä se kertoi tietäjille mihin mennä. Toiseksi, Jumala käyttää pahaa omiin tarkoituksiinsa. Ei niin, että Jumala saa aikaan pahan, mutta sekin lopulta palvelee Jumalan tarkoituksia.

Ilmeisesti tähti ei ollut suoranaisesti johdattanut tietäjiä aluksi, koska tietäjät kysyivät Herodekselta neuvoa, mutta nyt oikean suunnan saatuaan tähti johdattaa heidät perille saakka. Vanhan testamentin kirjoitukset ja Jumalan erityinen toiminta vievät tietäjät Jeesuksen luo. Hänet löytäessään heidät täyttää suuri ilo. Tietäjät tunsivat Jeesusta vain aavistuksen, mutta silti he toivat hänelle kuninkaalle kuuluvia lahjoja. Seuraavan kerran kun pakannat tervehtivät ”juutalaisten kuningasta” Jeesukselle ei anneta kultaa, vaan orjantappurakruunu. Silloinkin eräs sadanpäämies näkee ”Totisesti tämä oli Jumalan Poika”. Tuolloin ei ollut taivaalla yhtäkään tähteä, vaan kaiken peitti pimeys. Tähden kanssa tai syvimmissä pimeydessä Jumala on tullut lunastamaan koko luomakunnan tietäjäineen ja sadanpäämiehineen.

Tietäjien lähtiessä Jumala vielä puhuttelee heitä unessa. Näille tietäjille oli varmasti paljon tavanomaisempaa ajatella Jumalan käyttävän unia asioiden kertomiseen. Tämä ei sinänsä kerro siitä, että Jumala erityisesti puhuu meille unissa, vaan se kertoo meille jotain suurempaa. Jumala puhuu tietäjille tavalla, jonka he ymmärtävät ja jonka he käsittävät. Ja minkä takia Jumala puhuu tietäjille? Varoituksesta huolimatta Maria, Joosef ja Jeesus joutu-

vat pakenemaan, eli heille ei siitä ole hyötyä. Uskon Jumalan varoittavan tietäjiä heidän itsensä tähden. Jumala pitää huolta näistä tietäjistä.

Jumalan kutsua ja johdatusta ei voida muuttaa yleispäteväksi kaavaksi. Jumala kutsuu outoja tyyppisiä oudoilla tavoilla, ja jos se minua häiritsee niin sen parempi minulle. Jumala johdattaa meitä aina Jeesuksen luo ja hänen johdatuksensa on täynnä rakkautta omaa luomakuntaansa kohtaan. ●

Tommi Koho

TM, Oulun ja Kajaanin OPKO:n
opiskelijatyöntekijä

Kasteen lahja

LUUK. 3:15–18, 21–22

1. SUNNUNTAI LOPPIAISESTA 7.1.

Osaatko kiittää kasteestasi löytäen siitä uskollesi tukea ja lohdutusta? Tätä on hyvä kysyä, kun olisi outoa ajatella, että Jumalan Poika olisi tarkoittanut seurakunnallensa kaikiksi ajoiksi asettamallaan kasteella vain vertauskuvallista seremoniaa, jolla ei ole sen suurempaa hengellistä merkitystä. Kun kasteen hengellisestä merkityksestä yrittää opettaa jotain positiivista, voi kuitenkin kuulla joskus aktiivisesti sanankuullossakin käyvältä kriittisen kysymyksen: kumpi pelastaa: kaste vaiiko usko? Toinen voi puolestaan kysyä, pelastaako kaste vaiiko Jeesus? Tällaiset kysymykset osoittavat, että kasteen hengellinen merkitys ei ole vielä oikein avautunut. Siihen on tosin ehkä ymmärrettävä syy, kun useimpien kastettujen yhteys Jumalaan on jossain vaiheessa katkenut, ja jos ihminen on tullut siten myöhemmin uskoon, on voinut olla vaikea käsittää, miten joskus kauan aikaa sitten tapahtunut kaste voisi auttaa pelastuksen asiassa. Ja niin kaste on sitten jäänyt vain menneisyydessä tapahtuneeksi asiaksi, jolle ei löydetä käyttöä tässä päivässä, ja josta ei osata kiittää.

Jumalan sana ei kuitenkaan aseta uskoa ja kastetta tai kastetta ja Jeesuksen sovitustyötä toisiaan vastaan, vaan kytkee nämä asiat yhteen. Kaste kun saa voimansa Jeesuksen sovitustyöstä ja sen tarjoama lahja otetaan vastaan uskossa. Paavali kirjoittaa: ”Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme hänen kuolemaansa kastetut?” (Room. 6:3). Ja Jeesus opettaa meitä sanoen ”Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu; mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen.” (Mark. 16:16). Suomalaiset raamatunkäännökset eivät tuo viimeksi mainitussa kohdassa kunnolla esille sitä, mikä on luettavissa kreikankielisestä alkutekstistä. Se voitaisiin kääntää parilla lisäsanalla selventäen “[Loppuun asti] uskova ja [kertakaikkisesti] kastettu on tuleva pelastetuksi; mutta [loppuun asti] epäuskoinen on tuleva tuomituksi.” Näissä sanoissa ei siis puhuta siitä, mikä on kasteen ja uskon järjestys, vaan siitä, että lopulliseen pelastukseen tarvitaan ne molemmat – jos kasteen saaminen vain on ihmiselle mahdollista (ristinryövärihän ei ehtinyt kastetta saada, mutta se ei häntä kadottanut, koska sen saaminen ei ollut hänelle enää mahdollista).

Kaste on Jumalan sanan ja ehtoollisen tavoin todellinen armonväline, joka ojentaa meille uskossa omistettavaksi Jeesuksen sovitustyön ansion. Ilman armonvälineitä emme voisikaan tulla osallisiksi tästä armosta, vaan se täytyy ojentaa niissä meidän ulottuville. Ja armonvälineiden tarjoama pelastus täytyy myös ottaa uskossa vastaan, että se meitä hyödyttäisi.

Ihminen ajattelee luonnostaan, että uskomiseen tarvitaan järkeä ja ettei pieni lapsi voi vielä uskoa, mutta Jeesus sanoo päinvastoin, että lapset ottavat vastaan taivasten valtakunnan ja että aikuisten pitää tulla tässä asiassa lasten kaltaiseksi (Mark. 10:14–15). Tärkein asia ei kui-

tenkaan ole se, koska olemme uudesti-syntyneet Jumalan lapseksi, vaan se että elämme tänä päivänä uskossa kasteen armon turvaten. Ilman uskoa on kastettu-kin ihminen Jumalasta erossa, ellei palaa siihen armoon, joka hänelle kasteessa lahjoitettiin.

Jeesus ei kuitenkaan tarvinnut meidän tavoin kastetta saadakseen syntinsä anteeksi, koska hän ei ollut syntiä tehnyt. Hän kantoi sen sijaan kasteelle käydessään meidän syntejämme. Näin hän otti julkisen toiminnan aloittaessaan kaikkien nähden paikkansa niiden joukossa, joita synti painoi. Jeesus tuli täyttämään puolestamme Jumalan vanhurskaan tahdon, jotta meidän syntimme sovitettaisiin. Kaste merkitsi Jeesukselle Hänen julkisen toimintansa alussa myös virallista vahvistamista tehtävänsä, kun Hänen päälleen laskeutui Pyhä Henki ja taivaasta kuului Isän ääni: ”Sinä olet minun rakas Poikani; sinuun minä olen mielistynyt.”

Johanneksenkin kaste oli toisin kuin on joskus arveltu, todellinen armonväline, jossa ihmiset saivat syntinsä anteeksi (Luuk. 3:3), ja johon liittyi myös nyt Pyhä Henki. Johannes itse ei voinut kuitenkaan antaa Pyhää Henkeä. Hän kastoi vain vedellä, johon liitti Pyhän Hengen Hän, jonka voimasta alkuaineetkin kerran kuumudesta sulavat (2.Piet. 3:10–12), ja jolla on valta myös tuomita ihminen helvettiin. Johanneksen kaste oli perustunut kuitenkin lupaukseen tulevasta Messiasta ja oli vain väliaikaiseen käyttöön tarkoitettu. Nyt tuon kasteen tilalla on Jeesuksen itsensä asettama, kolmiyhdyksen Jumalan nimeen tapahtuva uuden liiton kaste, joka saa voimansa jo tapahtuneesta sovitukselta.

Osa siitä, mikä koski kasteelta nousevaa Jeesusta, sopii myös meihin. Kastettuina ja uskovina meillä on Pyhä Henki ja saamme olla Jumalalle jopa yhtä rakkaita kuin hänen pyhä Poikansa Hänelle on, kun hyväksemme luetaan Jeesuksen meil-

le hankkima lahjavanhurskaus, eli hänen sovitustyönsä täydellinen ansio. Tälle armolle löytyy käyttöä läpi koko elämämme, kun kasteessa saamamme Kristuksen lahjavanhurskauden vaate on myös meidän pukumme Jumalan Karitsan häihin. Siinä me saamme olla Jumalalle otollisia kehdestä hautaan saakka. Löytäessämme uskossa lohdutusta kasteesta, luemme roksaksi kaiken omavanhurskautemme, kun katsomme pois koko kasteen jälkeisestä elämästämme siihen, mitä Jeesus on puolestamme tehnyt ja minkä hän on meille kasteessa lahjoittanut. Tästä armosta löydämme yhä uudelleen kiittämistä. ●

Tom Nyman

Kappalainen, Kankaanpään seurakunta

Messias jumalanpalveluksessa

LUUK 4:16–21

2. SUNNUNTAI LOPPIAISESTA 14.1.

Jeesuksen lapsuudesta kertovien tapahtumien ja hänen kasteensa jälkeen tämä sunnuntai vie meidät hänen julkisen toimintansa alkuun. Luukas kertoo tapahtumista Nasaretin synagogassa, joka oli Jeesukselle tuttu ja ilmeisen rakas paikka. Lapsuudestaan asti Jeesus oli ollut ahkerasti siellä vietetyissä jumalanpalveluksissa mukana. Pieni sana ”tapansa mukaan” kertoo tästä.

Jeesus oli säilyttänyt lapsuudessa opitun tavan myös aikuisena. Tämähän on meillä kirkossa erityinen haaste. Messun yhteisöllisyys ja kaiken ikäisten paikan löytyminen sieltä sitouttavat myös varjelemaan hyvää tapaa käydä joka ikinen sunnuntai kirkossa. Olennaisimpana tietysti se, mikä Nasaretinkin synagogassa toteutui: saatiin kuulla suloisia armon sanoja. Oikea opetus ja sanan ravinto luovat elävän seurakunnan. Sanaan pitäytyvät kirkot ja seurakunnat kasvavat, kompromisseja tekevät ja vaikkapa sateenkaarta väärinkäyttävät kuolevat pois.

Usein hyvät tavat opitaan jo lapsuudessa. Jeesuksenkin vanhemmat halusivat olla hurskaita ihmisiä ja siksi he uskollisesti noudattivat hyviä tapoja. Lapsena Jeesus vietiin temppeleihin ”niin kuin tapa oli lain mukaan”. Pääsiäisenä he menivät ylös Jerusalemiin ”niin kuin juhlan aikaan tapa oli”. Uudessa testamentissa ei koskaan puhuta pahaa kirkollisista tavoista. Vain yhtä tapaa arvostellaan, seurakunnan yhteisen Jumalanpalveluksen laiminlyömistä ”niin kuin muutamilla on tapana”. Jos ei noudateta hyviä tapoja, tilalle tulee huonoja. Jos jäät yhtenä pyhänä pois messusta ja sitten toisenakin niin siitä tulee tapa. On erittäin huono tapa olla käymättä kirkossa. Tässä on meillä paimenilla opettavaa. Oma esimerkki on tärkeä, memmemhän vapaapäivänäkin messuun ja tuomme sinne myös perheemme.

Jos oli synagoga tuttu paikka Jeesukselle, oli myös Jeesus synagogan ja kotikylän väelle. Huhut oman kylän pojan ihmeellisistä toimista olivat kiirineet ja nyt hän oli täällä. Synagogan esimies vastasi tekstin lukijan pyytämisestä. Se oli arvokas tehtävä ja vaati suurta harjaantuneisuutta. Koska kirjoitusten teksti ei ollut puhkielisiä, vaan muodostui pelkistä konsonanteista, lukijan piti osata ilmeisesti resitoiden lukea sitä tietyin painoituksin ja äänenpainoin. Jeesus oli oppinut kuuntelemalla muita ja todennäköisesti käymällä jotakin koulua.

Jeesus ei itse valinnut kirjaa eikä luettavaa kohtaakaan. Hänelle ojennettiin valmiiksi avattu profeetta Jesajan kirjakäärö. Sitä oli kummastakin päästä valmiiksi kierretty niin, että kun rullat veti erilleen, eteen osui sen sapatin tekstikohta. Synagogapalvelija oli valinnut tekstin ohjeellisen luettelon mukaan, mutta kaiken takana oli Jumalan suunnitelma: sen sapatin lukukappaleesta piti löytyä Jeesukselle toimintaohjelma.

Messiaan aikaan liittyvä teksti oli varmasti kuulijoista kihelmöivän jännittävä. Luukas kuvaa silminnäkijän näkökulmasta, kuinka Jeesus tekstin luettuaan kääri kirjan kokoon, antoi sen avustajalle ja istuutui. Kohtaus on kuvauksellinen. Voisi kuulla nuppineulan putoavan, kaikki katsoivat tarkkaavasti häneen.

Saarna on lyhyt tai ainakin Luukas saa sen tiivistettyä yhteen lauseeseen. Saattaa olla, että Jeesus puhui tekstistä vähän laajemminkin. Tämä opetus ilmensi jotakin siitä, mistä evankelista oli maininnut kaksikin kertaa juuri tekstimme edellä. Jeesus oli täynnä Pyhää Henkeä ja täynnä Hengen voimaa.

Nyt sama voima huokui vielä luetusta tekstistä. Messias Herran voideltu, jonka päälle Pyhä Henki oli näkyvällä tavalla laskeutunut ilmoittaa ja julistaa ihanaa evankeliumin ilosanomaa. Se on tullut nyt todella lähelle ja alas asti kaikille, jotka suostuvat olemaan sen tarpeessa köyhiä, sidottuja ja syntiensä ahdistamia. Lisäksi Messiaan ohjelmajulistuksessa oli mukana konkreettisten tunnustekojen ja merkkien täyttäminen, mihin kirjoitukset olivat jo edeltä viitanneet. Messias täyttää lupaukset. Nyt oli tullut kirjoitusten täyttymisen aika. Näistä messiaanisista tapahtumista oli maine kiirinyt myös Nasaretiin.

Jukka Thuren viittaa kommentaarissaan myös ilmeisen tunnettuun *Riemuvuosien kirjaan*, jonka lopussa viitataan Jeesuksen lukemassa kohdassa mainitun riemuvuoden tulemiseen. On kysymys eskatologisesta vapautusvuodesta: ”Riemuvuodet lakkaavat, kunnes Israel on puhdas kaikesta huoruuden synnistä, epäpuhtaudesta, saastaisuudesta, syyllisyydestä ja eksytyksestä. Silloin se elää koko maassaan turvassa minkään Saatanan tai Pahan sitä vaivaamatta. Ja maa on siitä saakka oleva puhdas ajasta aikaan.”

Jeesuksen opetusta ihasteltiin ja ihmeteltiin. Varmaan moni muisti messiaani-

sen psalmin 45 kuvauksia suloisuudesta, joka vuotaa Messiaan huulilta ja ilo-öljystä, jolla hänet on voideltu. Pyhä Henki teki työtään kuulijoiden sydämissä. Mutta sitten tuli myös kyseenalaistaminen ja vastustus.

Jumalan sanan julistus vaikuttaa aina. Sana ei palaa tyhjänä. Siksi on suurta, että saamme tänäkin sunnuntaina mennä messuun, julistaa ja kuulla Jumalan sanaa. Tehkäämme se rohkeasti ja innolla.

Vielä yksi kohta, joka kertoo Jumalan sanan arvostuksesta. Jeesus nousi lukemaan ja luettuaan istuutui. Raamatun teksti resitoidaan ja kuullaan seisaaltaan, sen jälkeen opettaja istuutuu ”Mooseksen istuimelle”. Ehkä tätä perua meilläkin puhutaan saarnatuolista. Jumalan sana on pyhä ja sitä kunnioittaen on hyvä nousta seisomaan. Vailla kestäväää perustetta on viimeisimmän jumalanpalvelusuudistuksen erottelu evankeliumin ja lukukappaleiden välillä niin, että vain evankeliumia luettaessa seistään. Jeesus opettaa tässä, miten meidänkin tulisi toimia myös lakia ja profeettoja luettaessa. Samaa Jumalan ilmoituksen sanaa ovat myös Uuden testamentin lukukappaleiden tekstit. Pyhälä kunnioituksella ja sydämen riemulla saamme nousta niitä kuulemaan. Sanoohan Herran apostoli päivän lukukappaleessa, että Jumala pysyy sanassaan ja sen sanan on Jumala uskonut myös hänelle. ●

Johan Helkkula

Pastori, SleyN Satakunnan piiri

Jeesus herättää uskon

MARK. 1:29-39

3. SUNNUNTAI LOPPIAISESTA 21.1.

Oli sapatti, Jeesus ja hänen ensimmäiset opetuslapsensa olivat olleet synagogassa ja sieltä he menivät opetuslapsista kahden kotiin. Johannes kertoo näiden veljesten – Pietarin ja Andreaksen, – olleen kotoisin Betsaidasta (Joh. 1:44). Kapernaumista, jos-

sa nyt oltiin, oli matkaa sinne noin kymmenen kilometriä. Kenen omistamasta kodista oli kyse, sitä emme taida varmuudella tietää. Pietarin anoppi oli siellä ja palveli – kun oli parantunut – vieraita. Tämä viittaa siihen, että talo oli hänen; toisen kodissa ei ehkä ryhdytä tekemään, mitä palveleminen tuossa tilanteessa tarkoitti. Jos näin oli, Pietari asui tuossa talossa vävynä, ja hänen veljensä ja kalastuskumppaninsa Andreas asui samassa kodissa.

Markus kertoo Jeesuksen parantaneen kuumeisen Pietarin anopin. Tapahtui ihme ja ilman pidempää toipumista. Anoppi alkoi ilmeisesti heti tultuaan terveeksi palvelulla vieraitaan. Voimme ajatella, että tuo oli hänen tapansa kiittää mitä hänelle oli tapahtunut. Mekin voimme palvelemalla kiittää Jumalaa siitä, mitä hän on antanut meille. Palvelemme häntä palvelemalla toisia ihmisiä. Arkisesta työstä saa ja tuleekin ajatella, että se on Jumalan palvelemista ja kiittämistä. Ja näitä se on, jos se on toisten ihmisten palveleminen. Jos näin ajattelemme arjen työstä ja tehtävistä, ne saavat paljon syvemmän merkityksen, kuin mitä niillä on ilman tätä uskoa.

Luultavasti vieraiden palvelu tarkoitti ruoan laittamista, sen pöytäan tuomista, astioiden kokoamista ja pesemistä, ehkä vieraiden vaatteiden pesemistä ja yösijan laittamista. Tällaisia tehtäviä saatetaan vähätellä ja muita pitää paljon arvokkaampina. Kun Markus kertoo anopin palvelleen, hän käyttää samaa sanaa, jolla hän kuvaa enkeleiden toimintaa autiomaassa (Mark 1:13). Enkelitkin palvelivat, eikä se ollut vähäpätöistä ja arvotonta.

Sapatin päätyttyä Jeesuksen luo tuotiin suuri joukko sairaita ja pahojen henkien riivaamia. Kaikki sairaut – kuten Markus kirjoittaa – tuskin tarkoittaa joka ainoaa mutta hyvin monia. Markus kertoo Jeesuksen parantaneen useita ja ajaneen ulos monia pahoja henkiä. Evankelista tekee siis eron sairaiden ja pahojen henkien rii-

vaamien välillä. Riivatussa on ja vaikuttaa paha henki, sairaudessa ei ole kyse tästä. Pyhä Henki, joka asuu jokaisessa Jumalan omassa, ja paha henki eivät voi olla samassa ihmisessä mutta Jumala oma voi olla sairas. Paha henki ihmisessä on harvinaista Suomen kaltaisessa maassa – ehkä siitä syystä, että melkein kaikki täällä ovat kastettuja – mutta toisenlaisissa oloissa se ei niin harvinaista olekaan.

Jeesus ei antanut henkien, jotka hän ajoi ulos, puhua. Nämä tunsivat hänet mutta ne eivät saaneet kertoa, kuka hän on. Aiemmin päivällä oli tapahtunut toisin: synagogassa mies, joka oli ollut saastaisen hengen vallassa, oli sanonut Jeesusta Jumalan Pyhäksi. Miksi ei saanut kertoa, mikä oli totta? Ehkä siksi, että tuollaiset sanat olivat niin alttiita väärinymmärryksille. Oli odotuksia messiaasta eikä Jeesus halunnut siihen tai niihin rooleihin, jotka messiaalle tarjottiin. Hänen tuli itse saada opettaa, kohdata ihmisiä, tehdä suuria, rakastaa, kuolla ristillä ja nousta kuolleista, ja nämä kertoisivat, millainen Messias hän on.

Meidän voi olla vaikea ymmärtää, miten ahtaasti tuon ajan ihmiset yleensä elivät. Samassa pienessä huoneessa saattoi asua ja nukkua useita. Ei ihme, että Jeesus lähti aamulla ulos paikkaan, jossa sai olla ja rukoilla yksin. Ehkä hänen tapansa oli rukoilla myös ääneen ja se olisi vaikeaa huoneessa, jossa on monia muita. Opetuslapset kiirehtivät hänen peräänsä ja kertovat varmaankin suurena ja hyvänä uutisena kaikkien etsivän häntä. Jeesus ei tunnu tästä erityisemmin innostuvan – hän sanoo, että hän ja opetuslapset lähtevät nyt Kapernaumista, menevät Galilean muihin kyliin ja hän saarnaa niissä. Saarnaaminen tuskin tarkoittaa vain synagogajumalanpalveluksessa pidettyä puhetta – näitäkin saarvoja Jeesus kyllä piti – vaan kaikenlaista hyvän uutisen kertomista, julistamista ja opettamista. Mis-

sä vain oli kuulijoita, Jeesus puhui. Jeesus kertoi, että Jumalan valtakunta oli tullut lähelle (Mark. 1:15). Se oli niin lähellä tavallisia, syntisiä ihmisiä, että he pääsivät sinne. Tuli kääntyä ja uskoa evankeliumi, hyvä sanoma. Eikä sekään ollut kaukana, että Jumalan valtakunta tulee näkyvällä tavalla. Meidän tulisi tehdä samalla tavalla: Kertoa – missä vain on ihmisiä – samaa hyvää uutista, jota Herramme saarnasi. Evankeliumi koskettaa ja vaikuttaa – se synnyttää uskoa.

Jeesus perusteli lähtöään toisiin kyliin sillä, että sitä vartenhan hän on täällä. Jos tuo perustelu yritetään kääntää mahdollisimman tarkasti, se varmaan kuuluu näin: ”Sillä sitä varten olen lähtenyt ulos.” Mistä Jeesus on lähtenyt ulos? Tuskinpa hän tarkoittaa taloa, jossa hän oli nukkunut yön. Hän lähti ulos Isän luota taivaasta. Sieltä hän tuli tänne ja täällä hänen tehtävänsä oli julistaa monille sanomaa, joka kuuluu kaikille. Ehkä siis tässäkin kohdassa Jeesus puhuu siitä, että hän oli jo ennen maailman luomista ja kun Jumalan määräämä aika tuli, hänen Poikansa jätti kirkkauden ja syntyi ihmiseksi tähän maailmaan. ●

Jari Rankinen

Pastori, Suomen teologinen instituutti, vs. pääsihteeri

Ansaitsematon armo

LUUK. 17:7–10

3. SUNNUNTAI ENNEN
PAASTONAIKAA 12.2.

Armo, Ansioton Rakkaus Meidän Osaksemme. Armo koskee niin pelastetuksi tulemistä, erilaisiin tehtäviin valitsemista kuin muutenkin Jumalan omana elämistä. Jeesuksen ansio, hänen ristinsä ja ylösnousemisensa, riittävät Jumalan yhteyteen pääsemiseen. Se, että siihen ei voi lisätä yhtään mitään, on takaisku omalle yrittämiselle, mutta samalla siihen liittyy

suunnaton ilo ja lepo. ”Tulkaa, sillä kaikki on jo valmiina!”

Kristityn hyvänä osana on palata aina uudelleen tämän ihmeen äärelle, että kaikki on jo valmiina Jumalan puolelta meidän hyväksi. Saamme antaa itsemme iankaikkisen Isän rakkauden syliin. Kaste, ehtoollinen, evankeliumi. Ne kaikki tuovat meidän ulkopuoleltamme Jumalan armon, ihmeteltäväksi ja kiitoksella vastaan otettavaksi. Siinä armossa on hyvä levätä.

Armo, vanhurskauttaminen ja usko kuuluvat yhteen. Armo ei ole jotakin ilman muuta jokaisen ihmisen osaksi tulevaa, vaan Jumalan tulee saada tehdä työnsä ihmisen sydämessä, vaikuttamalla hänessä uskon. Uskon kautta otetaan vastaan armo ja kaikki Jumalan hyvät lahjat. Tärkeintä ei ole kuitenkaan uskon suurus ja vahvuus, vaan se että uskon kohde on oikea, Jeesus Kristus. Heikollakin uskolla saa omistaa koko pelastuksen.

Jumalan armovalinta näkyy siinä, keitä hän kutsuu tehtäviinsä. Ihminen näkee ulkokuoren, kun Jumala taas näkee sisimpään. Jumala valitsi paimenpoika Daavidin Israelin kuninkaaksi, vaikka komeita isoveljiä olisi ollut tarjolla. Ja hän valitsi nuoremman veljen Jaakobin Esaun sijasta, vaikka yleinen käytäntö oli toinen. Näillä alleviivataan sitä, että Jumalan valta ja valinta ovat suvereneja. Ei meistä ole häntä neuvomaan ja parempi niin.

Lähtökohta on luomisessa. Savenvalaja on tehnyt erilaisia astioita, erilaista käyttöä varten. Erilaisten ihmisten suunnittelija tietää parhaiten millaisiin tehtäviin parhaiten sopii. Ihmisten ymmärrys on aina vain likiarvo, joka voi mennä kovastikin metsään. Esimerkkejä löytyy mm. siitä, ettei demokratia ole tuottanut parhaita yksilöitä maita johtamaan. Siksi on hyvä, että Pyhä Henki saisi ohjata myös seurakunnan varustamista erilaisilla lahjoilla ja erilaisiin tehtäviin, jotta Ju-

malan valtakunta tulisi ja hänen tahtonsa tapahtuisi.

Jospa meissäkin kehittyisi kykyä nähdä ihmisten mahdollisuudet! Varsinkin nuoret ihmiset kaipaavat sitä, että joku näkisi heidät, heidän kyyyt ja ominaisuudet, ja rohkaisisivat heitä elämässä eteenpäin. Mutta se tapahtuu vain aitoon vuorovaikutukseen antautumalla, koska sen kautta toisen tunteminen syvenee. Tässäkin meitä kutsutaan siis Jumalan työtovereiksi, ohjaamaan toisiamme löytämään elämään mielekkyyttä, löytämään tehtäviä, joissa on tarkoitus ja joita Jumala meille tarjoaa (Ef. 2:10).

Mutta vaikka olisimme tehneet kaiken, niin jäämme lopulta ansiottomiksi palvelijoiksi. Jos joku olisikin täyttänyt lain kaikki kohdat, niin silti hän olisi tehnyt vain sen mitä hänen pitikin tehdä. Eli Jumalalla on nollatoleranssi suhteessa meidän ansioihin pelastuksemme kannalta. Meidät luotiin alun perin lain täyttäjiksi, mutta synti tuli ja sotki kuviot. Onneksi Kristuksessa saamme kaiken anteeksi ja saamme opetella Jumalan tahdon etsimistä, usein yrityksen ja erehdyksen kautta.

Armoon ja vanhurskauttamiseen kuuluvat molemmat puolet, Jumalan suosio ja lahja. Meidät julistetaan vanhurskaiksi, mutta Jumala antaa myös voimansa jokapäiväiseen elämään. Lutherilta on ajatus, että kun on paljon töitä ja vastuuta, niin sitä enemmän tulee rukoilla. Armolepoa tarvitsemme jokaisena uutena päivänä.

Kun elämässä on mukana Jumalan armo, niin siinä on mukana myös tietty keveys ja ilo. Omassa voimassa puurtaminen taas tekee kulkemisen raskaaksi, kun taas evankeliumin sanomat tuojan askeleet ovat ihanat (Room. 10:15). Joka aamu saamme pyytää Laudes-rukouksen sanoin: ”Anna Pyhän Hengen kantaa meissä tänään hedelmää: iloa, rakkautta ja kärsivällisyyttä.” Siinäpä sitä läksyä riittää,

koska valmiiksi emme tule tämän elämän aikana. ●

Lauri Seppänen

Kappalainen, aikuistyön pappi
Tuusulan seurakunta

Kristus, Jumalan kirkkauden säteily

LUUK. 2:22–33

KYNTTILÄNPÄIVÄ 4.2.

Raamatussa 3. Mooseksen kirjassa on juutalaisille annettu säädös, jossa sanotaan, että kun vaimo on synnyttänyt lapsen, hänen on pysyttävä kotona 40 päivää. Sitten säädös jatkuu näin: ”Mutta kun hänen puhdistuspäivänsä ovat kuluneet umpeen, viekään hän vuoden vanhan karitsan polttouhriksi ja kyyhkysenpojan tai metsäkyyhkysen syntiuhriksi ilmes-
tysmajan oven eteen papille.” Tätä sanaa noudattaen Jeesuksen äiti, Maria ja hänen miehensä Joosef tulivat Jerusalemin temppeliin Jeesus-lapsi mukanaan.

Ensimmäisenä eli esikoisena syntynyt lapsi piti pyhittää Herralle. Herra Jumala oli ilmoittanut, että kaikki ensimmäinen kuuluu hänelle. Niin oli viljan ja viinin ja karitsoiden kanssa. Ne tuli uhrata Herralle. Mutta niin oli myös esikoispojan laita. Lasta ei suinkaan tarvinnut eikä saanut uhrata, mutta hänet täytyi ikään kuin ostaa Herralta omaksi. Hintana oli Karitsa. Ei kerrota, että Maria ja Joosef olisivat tuoneet karitsaa. He toivat vain syntiuhriksi määrätty kyyhkys. He eivät ostaneet eivätkä voineetkaan ostaa Jumalan ainoaa poikaa omakseen. Jeesuksen puolesta ei uhrattu karitsaa, vaan hän tuli itse uhriksi, Jumalan Karitsaksi, joka ottaa pois maailman synnin.

Vietämme kynttilänpäivää noin neljän kymmenen päivän päässä joulusta. Kynttilänpäivänä muistellaan, mitä Jeesus-lapselle tapahtui neljänkymmenen päivän ikäisenä Jerusalemin temppelissä.

Temppelissä oltiin odottamassa Jeesusta. Siellä oli Simeon-niminen mies. Hän oli temppelissä, koska hän odotti Jumalan lupausten täyttymistä ja koska Jumalan Pyhä Henki oli hänet sinne johdattanut.

Simeonia on sanottu vanhaksi, vaikka Raamatussa ei sanota minkä ikäinen hän oli. Vanhaksi hänet ajatellaan siksi, että Jumala oli Pyhään Hengen kautta luvannut hänelle, että hän ei näe kuolemaa ennen kuin on nähnyt lupausten täyttyvän. Hän oli ilmeisesti niin iäkäs, että odotti jo kuolemaa. Simeonille Jeesus-lapsen kohtaaminen oli pitkän odotuksen täyttymys. Simeon sai ottaa Jeesus-lapsen syliinsä ja silloin hän puhkesi ylistykseen ja lauloi: ”Herra, nyt sinä annat palvelijasi rauhassa lähteä, niin kuin olet luvannut. Minun silmäni ovat nähneet sinun pelastuksesi, jonka olet kaikille kansoille valmistanut: valon, joka koittaa pakanakansoille, kirkkauden, joka loistaa kansallesi Israelille.” Israel oli ja on Jumalan valitsema kansa. Israelin kansan keskelle syntyi Jeesus. Pakanakansat ovat muita kansoja, kansoja, joilla ei ole ollut Jumalan sanaa oppaanaan ja valonaan. On myös uusi Israel. Se muodostuu kaikista niistä ihmisistä, jotka tunnustavat Jeesuksen Vapah-
tajaksi.

Simeon näki pienessä Jeesus-lapsessa Maailman valon, valon, joka loistaa kaikille ihmisille. Jeesus tuo valon pakanakansoille, ja hän kirkastaa sen valon, joka oli jo loistanut Israelille, sille kansalle, joka oli Jumalan sanan valaisemana osannut odottaa Jeesusta. Maailma tarvitsi ja tarvitsee edelleen tätä valoa. Sillä synnin pimeys on ottanut sen valtaansa. Ihmiset, jotka luulevat tulevansa toimeen ilman Jumalaa, kulkevat pimeässä kohti katumuksen kuilua. Kun Jeesus oli kasvanut aikuiseksi, hän sanoi: ”Minä olen maailman valo. Se joka seuraa minua ei vaella pimeässä, vaan hänellä on elämän valo.”

Jeesusta ei tarvitse lähteä etsimään

kaukaa. Hän on läsnä Jumalan sanassa, siinä hän loistaa valoaan. Ihmisen mahdollisuus on siinä, että avaa korvansa ja päästää Jeesuksen sisälle elämäänsä. Jeesus poistaa kaiken pimeyden ja tekee elämän valoisaksi, Jumalalle kelvolliseksi. Jeesus kutsuu kaikkia loistamaan hänen valoaan pimeään maailmaan. Jeesus sanoi niille, jotka olivat häntä kuulemassa: ”Te olette maailman valo... loistakoon teidän valonne ihmisille, niin että he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät Isääne, joka on taivaissa.”

Ihmiset, jotka tulevat messuun, asettuvat Maailman valon loisteeseen. Messussa saa kohdata Jeesuksen. Jumalan Sanassa hän tulee lähelle. Pyhässä Ehtoollisessa hän antaa itsensä. Uskossa hän on läsnä. Armon aurinko loistaa.

Simeon näki Jeesuksen pienenä vauvana jo ennen kuin Jeesus oli näyttänyt voimansa. Hän oli osannut odottaa Jeesusta, koska Jumala oli Raamatun sanassa luvannut lähettää maailmaan Vapahtajan. Jeesus oli aivan tavallisen näköinen vauva, mutta Jumalan Pyhä Henki ilmoitti Simeonille, että tässä on nyt luvattu Vapahtaja. Simeon uskoi Jumalan lupauksiin ja kun hän sai nähdä Jeesuksen, hän kiitti Jumalan uskollisuutta.

Me saamme nähdä Jeesuksen uskon silmin, kaikkien syntien anteeksiantajana, Jumalan Karitsana, joka ottaa pois maailman synnin. Jeesus vuodatti verensä uhriksi meidän puolestamme. Se on ihmisjärjelle hulluutta, mutta se on juuri se voima, joka vapauttaa syyllisyydestä ja antaa rauhan Jumalan kanssa. Kenelle Jumalan Karitsa kelpaa, hän kelpaa Jumalalle, sillä Jumalan Karitsa, Jeesus, on Jumalan valmistama pelastus, valo, joka koittaa pakanoille ja kirkkaus joka valaisee kerran myös Jumalan kansan Israelin. ●

Heikki Holma

Kirkkoherra, Tervolan seurakunta

Jumalan rakkauden uhritie

HES. 18: 30-32

LASKIAISSUNNUNTAI (ESTO MIHI)
11.2.

Paasto on itsetutkiskelun aikaa. Kun ihminen katsoo itseensä rehellisesti, veraten elämäänsä Raamatun sanaan, hän joutuu kohtaamaan totuuden: kääntymisen on tarpeen.

Profeetta Hesekielillä, tai Raamatussa ylipäätään kääntymisen ei ole ikinä pientä suunnanmuutosta. Jos kävelee yhteen suuntaan, muutaman asteen korjaus kurssiin ei riitä. Hesekielin vaatima kääntymisen on täydellistä kääntymistä. Juuri ennen evankeliumikirjaan valittua katkelmaa, jakeessa 25, Jumala ilmoittaa Hesekielin suulla: ”Teidän omat tienne eivät ole oikeat!”(KR 33). Vääryyttä tekevien ihmisten tiet ovat siis kokonaan vääriä. Ei pelkästään suunta, vaan koko tie. Tässä vertauskuvassa kääntymisen on siten tien vaihtamista toiseen.

Hesekielin julistus on läpi hänen uransa vahvaa lain julistamista. Kaiken lain keskelläkin evankeliumi tulee esiin lupauksina. Tässäkin kohdassa kääntymisen sisältää lupauksen siitä, että kääntynyt saa elää. Jokainen on vastuussa omasta synnistään ja siitä pois kääntymällä saa elää. Jos taas Jumalan puoleen kääntynyt kääntyy uudestaan pois Hänestä, ei aiempi hyvä elämä tule tuomiota lieventämään. Kukaan ei pysty myöskään elämään toisen puolesta hyvää elämää. Isä ja poika vastaavat vain omista synneistään. Tästä kertoo koko luvulle 18 annettu otsikko: ”Jokainen vastaa vain omista synneistään.”

Hesekielin kirjan kokonaisuudessa 18. luku liittyy profeetan saamaan kutsuun. Luvussa kolme Jumala antaa Hesekielille tehtävän: ”Ihminen, minä olen pannut sinut Israelin kansalle vartijaksi. Kun kuulet suustani sanan, sinun tulee

varoittaa heitä minusta. Kun minä sanon jumalattomalle, että hänen on kuoltava, asetan sinut vastuuseen hänestä. Ellet sinä puhu hänelle, ellet varoita häntä hänen jumalattomuudestaan pelastaaksesi hänet, hän kuolee syntiensä tähden – ja hänen kuolemastaan minä vaadin tilille sinut.” Sama tehtävä toistetaan laajemmin esimerkein luvussa 33. Tuolloin Jumala toistaa myös luvun 18 lupaukset siitä, että pahoilta teiltä hyvälle kääntyneelle annetaan hyvän elämän palkkio.

Hesekielin esimerkit huonoista teistä ovat hyvin samansisältöisiä Jeesuksen käyttämien kanssa. Koron kiskominen ja voiton ahnehtiminen kaupankäynnissä ovat ihmiskunnan riesana yhä tänä päivänä. Ihminen kovin harvoin antaa hädessä olevalle omastaan, vaikka antaa voisi yltäkylläisyydestään; antaa nälkäiselle ruokaa tai alastomalle vaatteita. Vieraissa käyminen on edelleen aikamme yleistä. Mistään näistä ei olla päästy, vaikka Jumala on toistanut käskyjään läpi Vanhan testamentin. Jeesus itse toisti nämä käskyt eläessään ja näytti esimerkin niiden mukaan elämisestä. Apostolit opettivat seurakuntalaisia toimimaan näitä käskyjä noudattaen. Martti Luther puhui samoista synneistä.

Ihmiskunta ei opi näistä virheistään, vaikka esimerkiksi taloudellinen epäoikeudenmukaisuus ja aviorikokset tuottavat jatkuvasti uusia tragedioita. Paastonaika onkin erityisesti aikaa, jolloin tutustumme itseemme ja kohtaamme väärät tiemme. Syy tällä tiellä oleminen on meidän sydämessämme. Se ei ole meillä luonnostaan elävä sydän, vaan kivinen. Kivisestä sydäimestä ei saa elävää mitenkään. Kivi ja elollinen aines ovat vastakkaisia. Niinpä meidän tarvitsee tehdä itsellemme uusi sydän. Hesekielin antama ohje sydämen vajaatoimintaan on helposti sanottu, mutta kovin vaikeasti tehty. Kukaan ei pysty vaihtamaan

sydäntään itse. Sydämenvaihtoleikkauksia tekevät aina muut kuin potilas. Hän itse nukkuu prosessin läpi.

Luvuissa 11 ja 36 Hesekiel välittää meille helpottavan lupauksen: ”Minä annan heille uuden sydämen ja heidän siimpäänsä uuden hengen, minä otan heidän rinnastaan kivisydämen pois ja annan tilalle elävän sydämen.” Ihmisen on siis mahdollista itse kääntyä kohti Jumalaa. Tämän oivaltaminen omalla kohdalla voisi olla hieno saavutus paastonaikana. Sydämemme toimii koko tämän elämämme ajan vajaateholla. Joudumme katsomaan epäonnistumisiamme yhä uudestaan. Siksi Jumala sanoo meille: ”En minä tahdo kenenkään kuolemaa.” Hän antoi Jeesuksen kärsiä ja kuolla meidän takiamme, jotta me saamme elää. Saamme elää hänen kanssaan, kun vain tarraudumme Hänen valmistamaansa pelastukseen. Tunnustamme rehellisesti oman kykenemättömyytemme ja luotamme vain Hänen kykeneväisyyteensä. Suostumme elämässämme sydänpotilaan osaan ja jättäydymme lääkärimme käsiin.

Jumalan käsiin jättäytyminen ei ole syy olla toimimatta siten kuin Jumalan tahtoa opettaneet ovat käskeneet läpi historian. Edelleen meidän tulee antaa omastamme ja auttaa aina, kun huomaamme apuamme tarvitsevia. Jumala johdattaa tiemme toisten ihmisten luo ja tällöin meidän tulee olla juuri siinä. Hesekielin julistus uuden sydämen tekemisestä on eri kielikuva, kuin uuden sydämen saaminen. Profetta toteaa kielikuvan avulla, että lähimmäisenrakkaus on ihmiselle mahdollista. Laki ohjaa meitä toimimaan lähimmäisen hyväksi. Evankeliumi ajaa sitten paaston tutkiskelun jälkeen meidät ristin juurelle ja tyhjän haudan äärelle. ●

Mika Malinen

Seurakuntapastori, Juvan seurakunta

Tilaa Perusta!

perussanoma.fi/lehtitilaus
perustalehti.fi

Julkaisijat

Suomen Evankelisuluterilainen Opiskelija- ja Koululaislähetys ry OPKO
Suomen Raamattuopiston Säätiö SROS
Suomen teologinen instituutti ry STI
Suomen evankelisuluterilainen
Kansanlähetys SEKL

Päätoimittaja

Timo Junkkaala
timo.junkkaala@gmail.com
050 545 8446

Toinen päätoimittaja

Timo Eskola
timo.eskola@sti.fi
09 668 9550

Toimitussihteeri

Taito Heikkilä
taito.heikkila@outlook.com
041 362 4279

Ulkoasun suunnittelu ja taitto

Teemu Junkkaala

Toimitus 2018

Ville Kettunen, Markus Korri,
Santeri Marjokorpi, Leif Nummela,
Juho Sankamo, Topias Tanskanen,
Arno Toivanen, Lauri Vartiainen
Neuvottelukunta 2017–2019
Keijo Rainerma (puheenjohtaja),

Juha Auvinen, Ville Auvinen,
Ruth Franzén, Markku Ihonen,
Ilmari Karimies, Jussi Miettinen,
Pekka Mäkipää, Olavi Peltola,
Tapio Puolimatka, Teuvo V. Riikonen,
Niilo Räsänen, Matti Sartonen,
Mauri Tervonen, Lauri Thurén,
Juha Vähäsarja.

Toimituksen osoite

PL 15, 02701 Kauniainen

Kustantaja

Perussanoma Oy

Tilauspalvelu ja osoitteenmuutokset

perussanoma@jaicom.com
03 4246 5391

Tilauhinnat 2018

Opiskelijatilaus 20 €/vuosi, kesto-
tilaus 45 €/vuosi, määräaikaistilaus 12 kk
48 €/vuosi, irtonumero 7 €

Ilmoitushinnat

1/1 sivu: 130 mm (lev.) x 193 mm (kork.)
250€, 1/2 sivu: vaaka 130 mm x 96,5 mm
140 €, pysty 62,5 mm x 193 mm 140 €,
muut: 0,80 €/pmm, palstaleveys 62,5
mm. Hintoihin lisätään alv. (24%).

Ilmoitusten vastaanotto

aineistot.perusta@perussanoma.fi
050 361 4099

Kirjapaino

K-Print

Aikakauslehtien liiton jäsen.

ISSN 0355-7111

Perusta julkaisee mahdollisuuksien
mukaan myös kirjoituksia ja komment-
teja, joita ei ole erikseen pyydetty.

Perusta-lehti painetaan ympäristö-
ystävällisesti.

**Uskon ja ajattelun avuksi
44. vuosikerta
Ilmestyy kuudesti vuodessa**